

מטאורמים באסולחן שובת

תשפ"ה בני ברק | ירושלים | חיפה | באר שבע
 הדלקת נרות 7:25 | 7:10 | 7:18 | 7:26
 מוצאי שבת 8:31 | 8:28 | 8:33 | 8:29
 רבינו תם 9:01 | 9:03 | 9:05 | 9:02
 נא לשמור על קדושת הגליון

בהעלתך

שהיתה שם, והוא היה חייב לרדת. כך נסה לעלות כמה פעמים וחזר על עקבותיו, עד שלבסוף הצליח.

אמר לו ה' חזון איש: "אלו הם ימי חיו של היהודי בעולם הזה – עליו לנסות שוב ושוב, אף על פי שנתקל ב'קוצים' המפריעים לו לעלות ולהתעלות. אם האדם לא יתפעל מהמפריעים ויתאמץ להמשיך בעקשנות, בסופו של דבר יצליח!" (מעשה איש).

יש כאן חזק גדול לכל אדם שרוצה להתעלות בעבודת ה', שלא יאמר: "זה בכלל לא בשבילי", "זה לא לכחות שלי..." אדם צריך לשאף לגדולות, וה' יתברך יעזור לו להשלים את המשימה.

"רצון" – אותיות "צנור", כאשר אדם רוצה באמת להתקרב אל ה', להתחזק, לדעת יותר תורה, ולעלות במדרגות רוחניות – הקדוש ברוך הוא יעניק לו כחות ושפע מצגורות ההשפעה שלו מרמור!

יש כאן שהדת בשבילם הוא מעין פולקלור יהודי, חויה יהודית, ותו לא. בחנכה הם מדליקים ירות שצונה צבעוניים, בפורים מתחפשים ושולחים משלוחי מנות לחברים, בשבת עושים קדוש ואוכלים ארוחה חגיגית יחד עם כל בני המשפחה, ובט"ו בשבט מתענגים על פירות בשלל טעמים... אבל מה עם למוד תורה?

לא כלום!!! זה כבר יותר מדי בשבילם. קשה, אין זמן, עיניים ומרגישים שכבר יודעים הכל...

והלא כבר אמרו רבותינו ז"ל, "ולא עם הארץ חסיד" (אבות ב-ה), אדם שאינו לומד תורה, יכול לחשב שהוא עושה מצוה, אבל בעצם עברה היא בידו. וכבר כתב הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל, בספרו "יערות דבש", שאין מציאות שאדם ינצל מאסורי שבת, אם לא ילמד את הלכות שבת לפחות שלל פעמים.

הקדוש ברוך הוא פנה לנביא ישעיהו (ישעיה נח-א) וצוהו: "קרא בגרון אל תחשך, כשופר הרים קולך והגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם". ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ב"מ לג:): **"הגד לעמי פשעם"** – אלו תלמידי חכמים ששגגות נעשות להם כזדונות. **"ולבית יעקב חטאתם"** – אלו עמי ארצות שזדונות נעשות להם כשגגות.

מי שלא נשם אבק דרכים, לא ישאף אור פסגות
 "וזה מעשה המנורה" (ח-ד) שהראהו הקדוש ברוך הוא באצבע לפי שנתקשה בה, לכך נאמר "וזה" (וש"י). אחד הכלים המרפדים ליצור, היה המנורה הטהורה. היו במנורה פרטים רבים, מרפדים ועדינים, שהיו צריכים להעשות בפסול מיוחד ממקשה אחת של זהב. בשל כך, התקשה משה רבנו בבנייתה, ולכן הראה לו הקדוש ברוך הוא כיצד המנורה צריכה להראות.

הקשה ה"שפת אמת" זצ"ל: מדוע הקדוש ברוך הוא היה צריך להראות למשה רבנו כיצד המנורה אמורה להראות? הרי ממילא בסוף משה רבנו השליך את הזהב לאש, והמנורה נעשתה מאליה! ותרץ, שאכן למשה רבנו היה קשה להכניסה, אבל היתה לו בעיה נוספת: הוא כלל לא ידע למה לשאף, כיצד להתחיל בכלל את בנייתה... לכן הראה לו הקדוש ברוך הוא את צורת המנורה, כדי שיידע קדם מה לרצות ולמה לשאף. לאחר שמשה ראה וידע למה צריך להגיע, היה לו רצון להכין את המנורה כדרישת ה' יתברך, ולכן עשה לו הקדוש ברוך הוא נס שהמנורה נבנתה לבד – כי היה לו רצון!

יוצא אם כן, כתב "השפת אמת", שרצון הלב הוא כבר תחלת העשייה! על ידי כח הרצון, האדם יכול להגיע לגבהי מרומים, להשיגים שאין בכוחו להגיע אליהם באופן טבעי. הקדוש ברוך הוא רואה את הרצון, ולכן מסייע בעדו ועוזר לו לעשות את הדברים שמעל לכוחותיו. בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכין אותו (ב"ב י). כך בכל דבר וענין – אם תרצה ותשאף, תתחיל ואז ה' יתברך יסייע בעדך, כמו שאמרו חז"ל (מגילה ו) "יגעתי ומצאתי – תאמין". אם תרצה ותתגעג – בסוף תצליח!

ספר מזהב הרבים, הגאון רבי אריה שכתר זצ"ל: פעם, כשהגיע אל מעונו של הגאון ה"חזון איש" זצ"ל, שהיה כבר באחרית ימיו, מצא את דלת הבית נעולה. ה"חזון איש" נח באותה עת על המטה במרפסת ביתו, ובאשר הבחין בו, אמר לו שייכנס פנימה דרך המרפסת. כשנסה הרב שכתר לעלות, נתפסו בגדיו בגדר התל

כך חיינו לא שנה ולא שנתים, אלא במשך שש שנים רצופות!!!
 כעבור שש שנים, הגיע לשיבה מנהל צעיר ונמרץ. הוא שמע שהמזב
 הפלכלי בביתנו אינו טוב, והביא לי מעטפה ובה כסף שיספיק לקניית דגים
 ועוף לשבת. לא ספרתי לרוב על הכסף שקבלתי, מאחר שרציתי להפתיע
 אותו.

בשבת, כשהגשתי לו את מנת הדג (האמתית...) הוא אכל ולא שאל דבר.
 לאחר מכן, כשהגשתי לו את העוף, הוא התענג מנזן הכסף. רק אז גליתי
 לו שהמנהל שלם את הכסף המגיע לנו.

"האם החצילים שאכלנו היו עבורך דגים כל כך?"
 "לא!" עניתי נחרצות.

"אם כן, חבל על כספי השיבה. נחזיר את הכסף ונמשיך להתענג על
 חצילים..." (מה אהבתי תורנד)

הלכות כיבוד הורים ע"פ פסקי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

לקרא לבני ולבנותי על שם אבותי

שאלה: האם חייבים הבנים לקרא את שמם של בניהם ובנותיהם
 כשמות אבותיהם ואמותיהם שנפטרו.

תשובה: קריאת שם בנו הנולד על שם אביו, או בתו על שם אמו,
 או על שם הסבא והסבתא, אינה נכללת במצוות כבוד אב ואם ואינה
 מזכרת בפוסקים, וכמעט לא מצינו אצל התנאים והאמוראים
 שקראו לבניהם על שם אבותיהם, אבל זו הנהגה טובה ומעלה
 גדולה ונכונה, וכמו שאומר הכתוב "ויקרא בהם שמי ושם אבתי
 אברהם ויצחק", ובפרוש "עץ יוסף" על מדרש רבה (בראשית פרשה
 לו ס"ו) כתב על פי המדרש, שכיון שאדם לא מכיר את יחס אבותיו
 שכבר מתו, לכן יקראו לבניהם על שם אבותם שלא ישכחום ויזכרו
 את אבותם.

וכתב ב"מילי דהסידותא" (להגאון מבוטשאט זצ"ל אות תע"ז), שכשקורא
 לבניו ובנותיו על שם אבותיו, מקיים בזה מצוות עשה של "כבוד את
 אביך ואת אמך", וב"שדי חמד" (מערכת כ"ה כלל קד) הוסיף וכתב,
 שכשקורא הבן שם הנכד על שם קצו - זה כבודו, טובתו וזכרו של
 המת, וכמו שנהגו כן מעולם ומקפידים על זה.

(באדיבות הרב בן ציון גולדברג ידלר שליט"א עורך הספר "למען אירכיון" yadlerben@gmail.com)

אם כן, לכאורה בני ישראל צדקו בטענתם. הם רצו להשאיר במצרים
 ולהמשיך לאכל דגים "בחנם" - חנם מן המצוות, וכך לא יהיו עליהם
 תביעות והקפדות, שהרי רק עם הצדיקים הקדוש ברוך הוא מדקדק כחוט
 השערה (יבמות קכא:).

ענה על כך הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל, במשל:

בהיותי ילד, נכנסתי הביתה כרוח סערה. דחפתי את השלחן, וכוס
 שעמדה עליו נפלה ונשברה. אמי נזפה בי בצעקות: "כך לא נכנסים הביתה!!
 בשביל מה יש לך עיניים?"

כעבור שעה, שכח משהו מבני הבית לסגר את הדלת, ותרנגול מהצר
 נכנס אל המטבח. הוא עלה על השלחן ושבר כמה כוסות. אמי רק אמרה:
 "אוי! מי שכח לסגר את הדלת?" היא תפסה את התרנגול בידה והוציאה
 אותו החוצה בלי אמר ודברים. בלי כעס ובלי גערה.

נעלבתי. עלי אמי הקפידה, ואלו לתרנגול לא אמרה דבר! כשראתה אמי
 את פרצופי, הבינה לרוחי והסבירה לי: "הוא בסך הכל תרנגול, אם אצעק
 עליו - זה לא יעזר! אם נמשיך להשאיר את הדלת פתוחה, הוא ימשיך
 להכנס הביתה ולשבר דברים. אבל ממך אני מצפה ליותר!"

כדאי לנו לזכות להיות בגן עדן, גם אם בתחלה ירבו עלינו התביעות
 והדקדוקים, ובלבד שלא נשהה בגן עדן של שוטים" אפלו שעה אחת!

**ספר הרב יעקב גלינסקי זצ"ל: פעם אחת, בקשו ממני לדרוש לפני
 אסירים בכלא.** אמרתי להם: "אתם יהודים טובים! על הפסוק "וירח את
 ריח בגדיו" (בראשית כז-כח), דרשה הגמרא (סנהדרין לו): ריח בוגדיו שהיה כריח גן
 עדן! (רש"י) כמו שנקאמר: "אל תראוני שאני שחרחרת ששופתני השמש" (שיר
 השירים א-א). השחרות אינה מטבעת בנו, היא רק חיצונית, ולכן היא חולפת
 ועוברת, אך אמונתנו חזקה ונרשית! רחצו את פניכם, התנקו ולבשו את
 בגדי האמונה! לא אתכם צריך להושיב כאן, אלא את המורים שלכם, בגללם
 אתם נמצאים כאן!"

פעם אחרת, הזמינו את הרב גלינסקי לדבר בפני תלמידים שמסימים
 כיתה י"ב, לפני גיוסם לצבא. בסוף הדרשה, שאל הרב את אחד הבחורים:
 "מתי אמא שלך מדליקה נרות?"
 והוא השיב: "כשייש הפסקת חשמל..."

הבה נתעורר בעצמנו, ואז נוכל גם להעיר את אחינו הישנים מן המצוות
 ולהחזירם אל צור מחצבתם, אל אביהם שבשמים שמחפה להם בזרועות
 פתוחות ומצפה שישבו אליו. אשרי האיש שזכה להחזיר אליו את בניו
 האבודים, ושכרו כפול מן השמים. (תהלת)

חיים בלי תלונות!

"והאספסוף אשר בקרבו התאוה תאוה... ויאמרו מי יאכלנו בשור" (יא-ד) זו לא הפעם
 הראשונה שבני ישראל התלוננו על תנאי מחיתם, על אף כל החסדים והנסים
 שעשה עמם ה' בעת יציאת מצרים ובארבעים שנות נדתיים במדבר.
 קוראים את הפסוקים, וקשה לקלט זאת. הניש כפיות טובה גדולה מזו?
 אך נחשב לרגע, כמה פעמים ביום אנחנו מתלוננים על כל העולם, ואיננו
 מסתפקים במה שיש לנו?...

ראש הישיבה, הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצ"ל, היה בצעירותו
 ראש ישיבה ב"כפר סבא". במהלך הזמן, לא הצליחה הנהלת הישיבה לעמוד
 בתשלומים עבור משכרתו של הרב, אך הרב לא אמר על כך מילה.
 מצבה הפלכלי של משפחת שטיינמן נעשה דחוק. מאכלים מבושלים
 לא עלו על שלחנם אפילו בשבת, וכאשר כל ישראל היו מענגים את השבת
 בבשר ובדגים, הם אכלו לחם וחצילים...

כך ספרה הרבנית תמר שטיינמן ע"ה, לנכדה באחד הימים:
ביום ששי הייתי הולכת לשוק וקונה שני חצילים. פרסתי אותם
 לפרוסות וטונתי אותם. לאחר שהרב קדש על הנין ובצע את הלחם, הגשתי
 לו מנת "דגים" - כלומר, פרוסת חצילים מטוגנת. כשסיים לאכל, הוא שר
 זמירות שבת ואמר דברי תורה ערבים, ואז הגשתי לו מנה "בשרית" -
 פרוסת חציל מטוגן...

כל ספרי יהלומי המועד

לקט מאמרים, סיפורים וציורים שהופיעו
 בעלוני מטעמים לחגים ב-30 שנה האחרונות

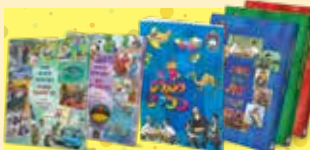

להזמנות: 1-800-39-39-38

מבצע ענק! בהתחייבות ל-3 שנים

מזמינים מניו << מקבלים:
 עלון מטעמים
 לכל שבת וחג
20 ש"ח לחודש
 *בהתחייבות לשנה
 2 ספרים מתנה

מתנה!

6 ספרים לבחירה ועוד מתנות נוספות!
1-800-39-39-38